

شوراهای صنفی دانشجویان کشور: یکسال پس از دیماه ۹۶...

• تا زمانی که دست درازی به حقوق مردم، به سفره مردم، به کار مردم ادامه داشته باشد، مقاومت در برابر این وضعیت و عاملان آن نیز ادامه خواهد داشت و محدود به زمان نمانده است و نخواهد ماند ...

اخبار روز: www.akhbar-rooz.com

پنجشنبه ۱۳ دی ۱۳۹۷ - ۳ ژانویه ۲۰۱۹

درست یکسال پیش در همین روزها بود که دردهای انباشته شده مردمان این سرزمین راه خود را تا رسیدن به فریادی مشترک طی کرد. فریاد عدالتخواهی و دادخواهی، فریاد قربانیان دنیای سیاست علیه سیاستگذاران، فریاد بلند بی صدایان، فریادی که خود جنبش خود را

درست یکسال پیش در همین روزها بود که دردهای انباشته شده مردمان این سرزمین راه خود را تا رسیدن به فریادی مشترک طی کرد. فریاد عدالتخواهی و دادخواهی، فریاد قربانیان دنیای سیاست علیه سیاستگذاران، فریاد بلند بی صدایان، فریادی که خود جنبش خود را

نمایندگی می‌کرد و تصمیم گرفته بود تاریخ را از فاتحان بستاند و به دستان خود خلق کند. جنبش فرودستان، جنبش مردمان به حاشیه رانده شده، جنبش مردمان بی‌رسانه، جنبش مردمان بی‌مجوز.

درست یکسال پیش بود که دردی فروخته از دلِ تاریخی مشترک سر برون آورد و صدای خیابان‌ها به جای صدای سخنران‌ها و مدعیان نمایندگی مردم نشست. رفته‌رفته زنان، کارگران، کشاورزان، معلمان، بازنشستگان، رانندگان، اقلیت نام‌گرفته‌گان، دانش‌آموزان و دانشجویان جای خود را در خیابان‌ها پیدا کردند و حلقه‌ی متصل به همی را شکل دادند که صدایی واحد داشت.

اما بار دیگر به کارگیری قدرت انتظامی و انواع سازوکارِ سرکوب، تنها پاسخ صاحبان و قاضیان به این فریاد و بازداشت، حکم، شلاق و شکنجه تنها راه حلشان برای عقب راندن مردم است. راهکاری که خود به خوبی می‌دانند تنها به تعویق انداختن فریادی رساتر و گرم‌تر کردن آتشی زیر خاکستر است.

آری همین روزهای دی ماه سال گذشته است که بسیاری از فعالین صنفی دانشجویی در کنار دیگر فعالین صنفی بازداشت و راهی انفرادی‌ها می‌شوند تا زیرِ دستِ این بازجو و آن بازجو بابت فعالیت‌های صنفی‌شان درون دانشگاه هم جواب پس بدهند! شاهد این مدعا نیز همین کاغذهای احکام ۶،۷،۸،۱۲ ساله‌ایست که به رفیقانمان داده‌اند و به وضوح می‌بینیم که چگونه شرکت در تجمعات آموزشی و سنوآت، اعتراضات به پولی‌سازی سرویس‌ها، وضعیت خوابگاه‌ها و طرح کارورزی را بدل به مصداق جرم کرده‌اند تا براساس آن قطر پرونده‌هایی که ساخته‌اند را اندازه گیرند و وزنش کنند و بر همان اساس نیز مشتی عدد را به سوی زندگی انسان‌ها پرتاب کنند تا به خیال خود در زمان درست با جریان صنفی دانشگاه که حالا دیگر چندسالی می‌شود خارچشم صاحبان سیاست‌ها شده تسویه حساب کنند و صدایش را خفه سازند.

امروز اما خوب می‌دانند نه حساب کتابشان در تسویه حساب درست از آب درآمده و نه صدای اعتراض و فریاد حقیقی دانشجویان خفه شده است. امروز جریان صنفی_ دانشجویی اگرچه زخم خورده است اما به حیاتش ادامه می‌دهد و خشم‌های فروخورده شده در آستانه لبریز شدن است. امروز صدها اعتراض صنفی ریز و درشت به مشکلات صنفی_ دانشجویی در میدان دانشگاه ادامه دارد و هر روز بر صدای آنها افزوده می‌شود آنچنان که در بیرون از دانشگاه چنین است.

آری، یکسال پس از دی‌ماه ۹۶ آنهایی که باید بدانند خود به خوبی به این نکته پی‌برده‌اند تا زمانی که دست درازی به حقوق مردم، به سفره

مردم، به کار مردم ادامه داشته باشد و تا زمانی که هر روز هزینه‌های بیشتری در تمام ساحت‌های آموزش، مسکن، اشتغال، بهداشت و درمان، تامین اجتماعی و محیط‌زیستی به زندگی مردم تحمیل می‌شود و حاصل کارشان خرج محدود مرفهان و راضیان و حافظان وضع موجود می‌شود، مقاومت در برابر این وضعیت و عاملان آن نیز ادامه خواهد داشت و محدود به زمان نمانده است و نخواهد ماند.